

taler, at Menighederne skulle have Ret til at erklære sig imod Nogen af Ansøgerne. Naar de ikke ville erklære sig for dem, synes jeg slet ikke, det er paa sin Plads at give dem Ret til at erklære sig imod Nogen. Det sidste Punctum af Paragraphen indeholder den Bestemmelse, at, hvor der ikke er Enstemmighed i Valget, men hvor Menigheden har udtalt sig med stort Fleertal, hervoer det paa Ministeren selv, hvormeget Hensyn han troer at burde tage til Udvalgets Erklæring. Der er lagt en besynderlig Vægt paa dette Punkt. Der er sagt: det er jo tydeligt, at hvor dette Fleertal er, der vil Ministeren ogsaa altid tage Hensyn til det. Ja, den Minister, vi nu have, vil gjøre det, det er jeg ogsaa fuldstændig overbevist om, men der kan komme en Minister efter ham, som slet ikke vil gjøre det, og dertil kan han virkelig have en for ham meget gyldig Grund, ikke alene den, at han vil hævde sin Myndighed, nei ingenlunde, men det, at han seer, at en Mand som efter hans Mening er fuldkommen værdig til at træde ind i et Embede, bliver kasseret den ene Gang efter den anden, aldrig nogensinde kan naae Enstemmighed, men gaaer og bliver gammel, vil gjøre, at Ministeren siger: Ja, naar der saa ikke er Enstemmighed for en bestemt Mand, saa skal han frem, som jeg dog under mange Forhold vilde ansee for at være fuldkommen kvalificeret til Embedet. Hvad § 6 angaaer, skal jeg tillade mig at rette en Henvendelse til den høitagtede Minister. Naar der staaer i Parenthes „Sognepræster og residerende Capellaner“, saa vil jeg spørge, om der da ikke ogsaa menes Capellaner pro loco, thi der staaer netop i § 3 baade Sognepræster, residerende Capellaner og Capellaner pro loco.

L. C. Larsen: Jeg vil blot tillade mig at omtale §§ 3 og 4 ligeoverfor de kjøbenhavnske Forhold. Der er som bekendt i Kjøbenhavn overordentlig store Menigheder fra 15 — 16,000 Sjæle og indtil 30,000 eller flere. Nu er det jo vistnok Noget, som Erfaringen har lært, at en ordentlig Valghandling ikke kan finde Sted under noget udviklede Forhold, uden at der foreligger ordent-

lige Valglister, og det er med Hensyn dertil, at jeg vil bemærke, at Tilveiebringelsen af en ordentlig Valgliste ved Præstevalget i et kjøbenhavnsk Sogn vil være en overordentlig vidtloftig Sag, hvis den skal indrettes paa den Maade, hvorpaa Folkethingsvalglisterne ere indrettede. Det vil ogsaa blive en meget kostelig Sag. Efter de Erfaringer, der foreligger med Hensyn til Folkethingsvalglisterne, vil Udgiften kunne løbe op til flere Hundrede Rd. for et enkelt Præstevalg, men det er en Udgift, som vil falde de fleste Kirker i Kjøbenhavn haardt, og som for nogle af dem idetmindste til en vis Grad vil forstyrre deres aarlige Deconomi, hvori det ellers er vanskeligt nok at holde Balance. Af denne Grund, og naar man seer hen til den store Uligegyldighed, som findes hos mange Mennesker i Kjøbenhavn, baade i religiøs Henseende i det Hele og ligeoverfor de kirkelige Forhold, og naar man dernæst seer hen til, at Sognebaandet i Kjøbenhavn har langt mindre af betydning paa de fleste andre Steder paa Grund af den Lethed, der er for Enhver til at søge den Præst, der meest tiltaler ham, troer jeg, at det vel kunde forsvares ved saadanne Valg som dem, hvormed der her er Tale, at indskrænke Valglisterne til at omfatte dem, der, efter en Opfordring til at melde sig inden en rimelig Tid, have meldt sig med Dusket om at komme til at udøve deres Valgret. Derved vil Valglisternes Affattelse blive temmelig let, det vil være muligt at undersøge, hvorvidt de, der have meldt sig, virkelig have de Egenstaber, de bør have for at være Vælgere, og derved mener jeg, at denne Sag for Kjøbenhavns Bedkommende vil kunne fremtræde i en nogenlunde gennemførlig Skikkelse. Det kan nu vel være, at § 4 allerede vilde tillade Regjeringen ved en kongelig Anordning at bestemme Reglerne for Valglisterne, men jeg maa dog sige, at efter den Maade, hvorpaa denne kongelige Anordning omtales i § 4, synes den kun at skulle angaa selve Valghandlingen og ikke det, der omhandles i § 3, nemlig Tilveiebringelsen af en Fortegnelse over Vælgere. Jeg kunde derfor ønske at høre, hvorledes den høitagtede Minister i denne Henseende har opfattet Sagen, og i alt Fald til 2den Behand-